

אור ישר

להאהיב את הבורא על נבראיו!

שיחות של מורינו רב דבית מדרשינו שבט הלוי

אהבתי אתכם אמר ה'!
כי רוצה ה' בעמו!
ואהבת עולם אהבתיך!

הוא לא כועס עלינו רק מחכה שנחזור אליו

ה' אף פעם לא כועס על יהודי, ה' מחכה ליהודי כל הזמן, והוא מצידו אוהב את היהודי כל כך, הוא רק מחכה על הרגע שהיהודי גם יחזיר אליו אהבה ויסכים ליכנס להקשר הנצחי אתו.

יש שחושבים שבעצם ה' רוצה להביא בשנה הבאה על הטרנדיות על עמו אהובו, ואנחנו ננסה בתפילותינו קצת לרכך אותו?.... - זהו ההשקפה עד היום ראש השנה, אבל בראש השנה מתגלה - ראש השנה "איזה יום נורא! כל החיים שלי תלויים בזה אם ה' יתרצה לכתוב אותי בספר החיים.... ראש השנה איזה יום שמח! אכלו ממתקים ושיתו ממתקים לובשים לבנים ומתעטפים לבנים וכו' מהו האמת? ואיך נתייחס לזה בנפש שלנו האם כיום מפהיד או כיום שמח? בכל השנה הטאתי ומרדתי בה' למה אני בכלל הולם שעכשיו הוא יסכים לקבל אותי בחזרה? מה מתגלה ליהודי הזה בראש השנה..... האם ה' צריך אילינו, האם ממש הקב"ה השלם והנצחי שלא חסר לו כלום, ושמים ושמי השמים לא יכלכלוהו, באמת איכפת לו אם אנחנו מקושרים אליו או לא?

הדין ודברים בין המלאכים להקב"ה על אמירת הלל בראש השנה

הגמרא [ראש השנה לב:]: מספרת שיחה מעניינת שבין הקב"ה והמלאכים:

אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבוננו של עולם! מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש וביום הכיפורים? אמר להם אפשר מלך יושב על כסא הדין וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפני ישראל אומרים שירה?! הנה זהו באמת שאלה טובה למה לא אומרים הלל, אבל מי שאל את המלאכים, למה הם תמיד מתערבבים בריב לא להם, בפסח הם מגיעים ושואלים שהם רוצים להגיד שירה על קריעת ים סוף, עכשיו הם שואלים על הלל... וכן יש להתבונן בהלשון של התירוץ שה' עונה להם "בשעה שספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפני ישראל אומרים שירה", ולכאורה הלשון לא מדויק שהסיבה לא להגיד הוא בגלל המתח והפחד "שלנו" האם נצא זכאי בדין, ולא מה שהוא פתוח "לפני ה'", זהו מה שהוא פתוח לפנינו, מה שאנחנו תלויים ועומדים שיחוננו אותנו.

והוה ל" להגיד אפשר ישראל עומדים בתפילה וספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפנייהם והם יגידו שירה....? למה הלשון הוא - מלך יושב כל כסא הדין שספרי חיים וספרי מתים פתוחים "לפני"??....

מצד אחד יום הדין ומצד שני יום של שמחה

ובכלל יש להתעמק בגדר מהותו של יום ראש השנה, שמצד אחד זהו יום הדין, וכמו שלמדנו שלא מתאים אפילו להגיד הלל ביום כזה....

ומצד שני הטור מביא לשון של המדרש: בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל שער, שאינו יודע האיק דינו עולה, אבל ישראל אינם כן אלא לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנם, ואוכלים ושותים ושמים שידעים שהקב"ה יעלה להם נס [בעצם יש להתבונן למה זה שיהי' להגוי יום הדין מביא לו לא לחתוך צפורניו,.... אוקיי זהו עצוב שיהי' לך יום הדין אבל למה לא לחתוך צפורניים....? ואולי זהו בגלל שיש לו יאוש כל כך עמוק בחייו שכבר לא רוצה כלל להתעסק בגופו הוא כבר מסתכל על עצמו כמת, ומה זה משנה אם גוף המת שלו יהי' לו צפורניים או לא..... אבל יהודים הם מלאים תקווה ושמחת החיים ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנם וכו']

וכן רואים במקרא שלא מתייחסים לראש השנה כלל כיום מפחיד, וכיום שמתעצבים על העוונות, אלא אדרבה כשהיהודים כהדור של נחמי' בכו על עוונותיהם, הנביא נזף בהם ואמר להם שזה לא מה שעושים בראש השנה רק: לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדוננו! ולא תעצבו, כי חדות ה' היא מעוזכם!

ואיך נבין את הסתירה הזאת מהו מהותו של היום?? ואיך נתייחס לזה בנפש שלנו, האם כיום שמח של חדות ה' הוא מעוזכם, או כיום שזוחלים ורועדים מיום בואך...?

סיפור עם הבן שבגד באביו

כדי להבין את זה נתחיל בסיפור עם אב ובנו, האבא הי' אבא אהוב ומסור לבנו ובנוסף הי' חכם גדול ומבין בהרבה דברים, וחינך את בנו באהבה, ותמיד לימד אותו מחכמת חייו איך להתנהג ומה לעשות.

אבל הבן גדל קצת, ובשנות התבגרותו כמו הרבה מתבגרים הוא התחיל להרגיש עצמאי, והתחיל לחשוב מעצמו, והחליט לפתוח איזה עסק שלפי דעתו הי' נראה שמאוד יצליח בזה.

אבל האב אומר לו: בני, אני מכיר את העסק הזה אל תיכנס לזה, זה לא יהי' לטובתך, אבל הוא הלא יותר חכם מאבא הזקן, שעדיין הולך עם דרך החינוך הישן.... ואומר לו אבא אני יודע מה שאני עושה! והוא אכן התחיל בזה ומאוד הצליח בעסקיו.

אחרי זה הציעו לו איזה שידוך שהוא מאוד רצה להתחתן אתה, אבל האב אומר לו תשמע לי אל תלך בדרך אתה, אני רואה עלי' שהיא אשה רעה, והגם שהיא עושה את עצמה יפה, בעצם יש לה מדות מגונות ומכוערות, ויהי' לך חיים קשים אתה.

אבל הוא אומר לו אבא אל תגיד מה לעשות, למה תפריע לי לחיות עם האשה הזו שאני כל כך שמח להתחתן אתה, אני מבין לבד, ואתה סתם מפריע לי את חיי, ואם הייתי עוד מציית עליך, ונכנע לדבריך, לא רכשתי הון רב כזה....

וכן הוא יצא מבית אבא לעיר אחרת, לחיות את חייו לבד עם אשתו החדשה בשלוה ובמנוחה, וחי כגביר גדול בשפע גדול בלי שיהי' לו את אביו על הראש, ויפריע לו את חייו עם ההדרכות המעצבנים שלו....

ואז אחרי שנה נולד לו בן, ואז ממש לשמחתו לא הי' גבול, וחשב לעצמו כמה מאושר אני! יש לי הרבה כסף, יש לי אשה טובה בן מה חסר לי! הכל בגלל שסמכתי על דעתי וחכמתי, עוד מזל שלא שמעתי לאבי הזקן הפנאטי, ולא הנחתי לעצותיו להרוס את חיי, ורק בגלל שסמכתי על דעתי אני כל כך מצליח ומאושר!

הוא אבד את הכל אבל מפחד לחזור

כך חי לו את חייו והכל הולך בדרכו...עז..... יום אחד הגלגל התהפך, העסק לא הצליח עוד, והוא אבד את כל הכסף שלו, וכל רכושיו הלך לריק, ונהי עני ואביון, ואכן נתגלה איך שאבא שלו הי' צודק, שברגע שאשתו ראה שאין לו כסף עזבוהו לנפשו, וכן הבן הלך עם אמא שלו, וכן **מצא את עצמו עירום וחוסר כל, בלי כספו, ובלי אף אחד שיתעניין במצבו וירחם עליו, אדם בדד ונשכר בעולם.**

אז הכיר שהאבא הי' צודק והי' לו הבחנה ברורה, שראה על העסק שזה לא יצליח לכל כך זמן, וכן הבחין טוב על האשה הזאת, שהיא אינה באמת טובה כמו שנראה, ובזה שהוא אחז את עצמו חכם יותר ולא שמע לאביו, ועוד מרד בו, הוא הגיע לתהום.

והוא חושב לעצמו **אלכה ואשובה להורי כי טוב לי אז מעתה....** אבל הוא לא הי' מסוגל להרים טלפון ולהגיד לאבא היית צודק, ואז הוא יתחיל להגיד לו איך האב דיך געזאגט.... אמרתי לך!, למה היית צריך לאחוז לעצמו חכם יותר ממני....

בקיצור הדקות הקצורות האלו, וההרגשת האשמה וההשפלה הי מדי קשה עבורו לשמוע... ולכן לא הי' יכול ליקח את עצמו לדבר איליו.

ובכלל התחיל לחשוב בייאוש למה אני אפילו יקווה שאבא שלי יסכים לקבל אותי שוב, הלא הוא הסביר לי שמה שאני עושה אינו טוב, ואני ברוע לבבי וקשיות ערפי לא הסכמתי, **ולמה כשאני אבוד ואין לי ברירה אחרת רק לחזור, הוא יקבל אותי? הלא זהו כל כולו באשמתי! ולמה בעולם הוא יקבל אותי?.... אין שום סיכוי שהוא יקבל אותי....**

וכך הוא מסתובב בלי לדעת מה לעשות, מצד אחד הוא כל כך רוצה לחזור אליהם, ומצד שני הוא מפחד מהתגובה של אבא שלו....., והחליט שהוא ישלח לו אגרת, ובכן לא יהי צריך להסתכל לו בפנים, והוא כותב לו את הכל, הוא מספר איך שהוא חשב שהוא מבין לבד, ובסוף בגלל שמרד בו, הוא אבד את הכל, כספו ואשתו ובניו, ועכשיו הוא רוצה לחזור.

אבל הוא כותב לו אני לא מסוגל לדבר אליכם בגלל שאני מפחד מה תגידו...., לכן אני מבקש שנעשה סימן שאם אתם רוצים לקבל אותי, תתלו חוט אדום על הדלת, ואני יעבור את הבית ואם אני יראה את החוט האדום אני יידע שאתם מקבלים אותי, ואם לא.... אז לא.

שטיחים ענקיים של אדום נשפכו שמה.... וההורים מקבלים אותו באהבה

הוא שלח והוא מחכה שיעבור שבוע, שיהי מספיק זמן שהם יקראו את האגרת, ואז הוא מבקש מן חבר שלו שייסע אתו באיזה דרך שעובר את הבית של אביו, שהוא רוצה לראות האם יש שם את ה"תולעת שני", והם נוסעים והם מגיעים קרוב להבית.

והוא כל כך דאוג ונפחד מה יהי, ובדמיונו הוא כבר רוקם בעצמו תמונה שחורה איך שאביו מקבלו עם פנים זועפות, ואומר לו **עכשיו תסכול על מה שאתה בעצמך גרמת לעצמך, ובפעם הבא תאמין לאבא... קצת הכנעה יהי לך....** וחושב בוודאי לא יהי שום זכר של חוט אדום... וכן הוא יושב בהרכב נפחד ודואג עד.....

הם מגיעים להבית והחבר שלו אומר לו נא הגענו, תסתכל מהחלון ותראה! הוא אומר אני כל כך מפחד שאני לא מסוגל לראות, אתה תסתכל ותגיד לי מה יש..., אבל הוא אומר לו לא אתה חייב להסתכל! אבל הוא אומר לו אני לא מסוגל....

עד שדוחף אותו להסתכל והוא מרים את עיניו ובמקום לראות פנים זועפות של אביו, **הוא רואה הצבע אדום רוקד לו בפניו, אבל לא חוט קטן אחד, אלא פרוש שטיחים ענקיים של אדום!! כאילו נשפך שם צבע אדום....**

ועומדים שם הוריו האהובים שמקבלים אותו עם על כך אהבה, ואומרים לו כל כך חכינו לך! התגעגענו אחר כך!

וכל דאגתו וחזונו השחור שהוא בעצמו צייר מתנפץ, כשמרגיש יד אביו אהוביו עליו, שמנחם אותו באהבה ואומר לו אשרי לי שחזרת! ומגלה לו שבאמת אף פעם לא שנאתי אותך, ותמיד רק רציתי בטובתך, וגם כשברחת לא הי' לו שום שנהא אילוי, הפוך רק פחדתי שאתה ירגיש שנוא, ורק קוויתי וייחלתי להרגע שתחזור אילי, ותראה איך שאני כל כך אוהב אותך.

היהודי חושב אחרי כל מה שעשיתי בוודאי ה' לא יקבל אותי

סיפור זה הוא סיפור חייו של נפש יהודי בימי אלול ותשרי..... היהודי מסתכל על עצמו איך שעבר את השנה, איך שכל כך פעמים התרחק מה', ואף שה' קרא לו כל כך פעמים הוא לא התייחס אילוי, ובגד בו, ועבר על רצונו, ומצא בארות בארות נשברים, וחשב שהם יתנו לו סיפוק ותענוג.....

והנה מתקרבים ימים הנוראים והוא רוצה לחזור לאביו שבשמים, אבל מתחיל לחשוב האם ה' יקבל אותי - אחרי כל מה שעשיתי וגרמתי לעצמי בבחירתי החפשית הוא עדיין יקבל אותי? הלא בוודאי הוא יזרוק אותי לנצח וכו' וגם מתחיל לצייר את ה' עם השגתו המגושם וחושב אילו הייתי האלוקים בוודאי לא הייתי מוחל לבן אדם כזה.....!

וזה מה שמביא לבני אדם הגישה המוטעית לראש השנה כאילו ה' מצידו רוצה לעשות לו את כל הרעות שבכולם, וכל מיני הטרגדיות המפחידות ששייך הוא רוצה להביא עליו בשנה הבאה, שהוא מצידו כבר גמר אתו, וכבר אין לו שום תקווה על בן אדם כזה רע, ובראש השנה בתפילתו וזעקתו ננסה אולי אולי לרכך אותו, וקצת להקל את דינו הקשה, וכן להשאיר לנו בין החיים, ואולי יחוס על עם עני, ונשכנע אותו שהוא כן ישאיר אתנו.

כך חושב היהודי בכל הדרך עד ראש השנה, הוא עומד ומפחד הלא בוודאי ה' לא יקבל אותי אחרי כל מה שעשיתי הוא בוודאי לא מעוניין בי, וכבר לא רוצה אותי, עד שמגיע ראש השנה ומפחד להרים את הראש.....

ראש השנה מגיע והיהודי רואה שה' אף פעם לא שנה אותי

אבל חבירו אומר לו תסתכל תרים את עיניך! היהודי מרים את עיניו והוא רואה הקב"ה עומד עם קיתונות קיתונות של אהבה, ואומר לו איזה שמחה שבאת! כל כך חכית לך! רציתי כל כך שתחזור! מחיתי כעב פשעך וכענן חטאותך שובה אלי כי גאלתיך!

וה' מרומם ומנחם את נפשו המיוסר והמבוהל כאיש אשר אמו תנחמו, ואומר לו אף פעם לא הי' לי שום רגש של שנהא נגדך, רק חכיתי להיום הזה שתחזור, שאני כל כך משתוקק שיהי' לי קשר אתך, ואיזה שמחה הוא לי שהסכמתי להתקשר אלי, וליכנס אתי שוב בברית של אהבה.

אז מתגלה להיהודי שהתיאור הוא ממש הפוך, זה לא ספק אם ה' יקבל אותו, ה' אף פעם לא כועס על יהודי, ה' מחכה ליהודי כל הזמן, והוא מצידו אוהב את היהודי כל כך, הוא רק מחכה על הרגע שהיהודי גם יחזיר אליו אהבה ויסכים ליכנס להקשר הנצחי אתו, וזהו התפילות - ההסכמה שלנו והגילוי רצון שלנו ליכנס אתו בהקשר.

ה' מבקש ומתחנן אמרו לפני מלכיות – תסכימו ליכנס בהקשר אתי

שה' צריך להסכמתו של היהודי [כמובן שהוא לא באמת צריך רק אחרי שכך עלה ברצונו שרוצה קשר עם עם ישראל ואכמ"ל] שרק על ידי שהיהודי ירצה בהקשר, יתקיים התכלית שה' רוצה מעולמו שיהי' לו קשר עם נבראיו!

התיאור הזה מפורש בדברי חז"ל שבכל הראש השנה ה' מגיע להיהודים ומתחנן אילינו בבקשה "אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכוני אליכם" אני מצידו תמיד מסכים לקבל אתכם, רק אני מתחנן אליכם אמרו לפני מלכיות, שאתם תסכימו להקשר ותמליכו אותי, כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה ויהי' קשר ביני וביניכם!!

הוא בכה למה לא מחפשים אותו...

בענין הזה יש סיפור נפלא עם ר"ד בער ממעזיבוז הנכד של הבעל שם טוב הקדוש שפעם ראה הסבא את נכדו מתייפך בככי, שאל אותי בני למה אתה בוכה? סיפר לו שהם משחקים את המשחק באהאלט"ן - מחבואים, והוא היי צריך להיטמן, ומה קרה הוא החביא את עצמו, ואף אחד לא חיפש אותו, והוא מרגיש כל כך לבד ולא נצרך, לכן הוא בוכה...

הרים הבעל שם טוב את עיניו ואמר זהו בדיוק מה שקורה בהייחס בין ה' לעמו, ה' ברא עולם ורצה והתשוקק שיהי לו קשר עם עמו אהובו, ומה קורה אף אחד לא מחפש אותו, ובורחים ממנו, ועוד חושבים שהוא לא מעוניין בנו, ואולי זה מה שצועק הנביא דרשו ה' תחפש את ה' תתעניין בו, קראוהו בהיותו קרוב שהלא הוא קרוב אליך, יעזוב רשע דרכו וכו' כי ירבה לסלוח... שהלא הוא מראה לסלוח ומיד כשתחזור הוא יקבל אותך.

הדין הוא כביכול עליו אם עם ישראל יסכים לחזור אליו

ולפי ביאורינו מה מדוייקים לשון הגמרא מה שהמלאכים שואלים לה' למה לא אומרים הלל, שהם שואלים לה' הלא ראש השנה הוא יום שמח, כמו שמובא בכל המקורות, איך לא אומרים הלל?

עונה להם ה' אכן מציידם זהו יום שמח כל כך, שהם אין להם מה לפחד, שהלא אני עומד ומחכה עליהם כל הזמן, רק הדין הוא כביכול עליי, אני דואג ומקווה שעם ישראל שאני רוצה שיהיו בן זוגי אכן יחזרו אליי, וגם ירצו קשר אתי.

וזה מה שאומר שספרי חיים וספרי מתים פתוחים "לפניי", אצלי מונח הספק, והדאגה שלי האם היהודים אכן יסכימו ליכנס אתי בקשר, הם אכן ימליכו אותי ויחזרו אלי!

תשובה ההכרה שאנחנו חלשים ולא יכולין כלום בעצמינו, וזהו מלכות

ועכשיו נבא לעוד נקודה עדינה שיש להבין, וזהו מה השייכות בין המלכת ה' להענין של תשובה, שבפשטות הם שני עבודות נפרדים, אבל לפי דברינו בעומק ענין התשובה שהוא שאנחנו חוזרים לה' איך שאנחנו - בהמצב שאנחנו נמצאים שמה, בזה אנחנו מכירין שאנחנו סך הכל בשר ודם ואינם מלאכים, והרכה פעמים נופלים לפח.

ובזה אנחנו ממליכין את ה' בזה שאנחנו אומרים ומתוודים ומכירים שאנחנו לא יכולין כלום מעצמינו, אנחנו בשר ודם גושי עפר, יצור חלש ביותר, והחטאים מראה לנו כמה אנחנו חלשים, שיש לנו יצר שמושך אותנו וכמה שאנחנו מקבלים על עצמינו לא לחטוא, אי אפשר לנו תמיד להתגבר, ובזה אנחנו באים לה' בלב נשבר ואומרים לו אנחנו לא יכולין כלום, ואנחנו כל כולו תלויין בך, אנחנו לא יכולין לסמוך על עצמינו, אנחנו יכולין לסמוך רק עליך, ואנחנו כל כולו בטלים אליך....

פסח רק האהבה מה' לעמו, ובראש השנה האהבה הוא לעורר אותנו לשוב אליו

והנה בפסח הארכנו לבאר שהחילוק בין פסח לראש השנה בין ניסן לתשרי הוא שניסן הוא בחירת ה' מצידו אלינו, בהדרך שהרעי' בשיר השירים מכריזה "דודי לי ועלי תשוקתו" ובראש השנה הוא העבודה של אני לדודי ודודי לי, שאז הוא העבודה של עבודה מצד הנברא, והוא יעבוד על הקשר לה'.

על זה יש להבהיר שאין הכוונה שבראש השנה אין האהבה מצידו, והוא לא מעוניין בנו, רק אנחנו צריכין לשכנע אותו שהקשר בינינו ישאר.... זה אינו אף פעם! מחשבה כזה לא יעלה על הלב! שאהבת ה' לעמו הוא אהבה נצחית ותמידית, ואהבתך עולם אהבתך!

רק שהכוונה שבפסח כל הייחס הוא רק ייחס של דודי לי רק לקבל האהבה מה', בלי שהיהודי יעשה כלום שהיהודי הוא אז במצב של ערום וערי', כילד הנולד שלא עושה כלום והאהבה אין לו שום שייכות במה שהוא עושה-

ובתשרי מה שה' קורא אילינו הוא שאנחנו בעצמינו נעבוד על הקשר ועל האהבה ונתמסר איליו, ויהי קשר בין שני הצדדים
אני לדודי ודודי לי.

אבל בוודאי הבסיס של כל עבודת ה' תמיד בכל השנה כולה הוא האהבה הנצחית שיש מה' לעמו, ומה שהוא מחכה בכליו
עיניים ליכנס אתנו בברית של קשר.

נזכה לשמוע את הקול שקורא עלינו "אמרו לפני מלכות", ונאמין שהוא באמת רוצה בנו, ואכן נקבל את הקריאה וניכנס
בקשר של אהבה נצחית עם ה'.

הערות למערכת:

ohryushur@gmail.com

אור ישר

ברגע הגדול הזה כשעם ישראל
תוקע בשופר - ברגע הזה
פתאום מתגלה שכל מה
שהשטן מבבל הוא שקר
אחד גדול! ובעצם אנחנו
קשורים לו והוא קשור
אילינו, ואנחנו מיוחדים
בתכלית היחוד! וברגע הזה
מתלהב האהבה ככהתלהב!

להאהיב את הבורא על נבראיו!

שיחות של מורינו רב דבית מדרשינו שבט הלוי

קול השופר - הסינון של אהבה

אהבתי אתכם אמר ה'!

כי רוצה ה' בעמו!

ואהבת עולם אהבתיך!

עיקר פעולתו של השטן הוא להגיד ליהודים שה' לא אוהב אותם, איך השופר מבבל אתו ומכלה אותו?

איך ע"י השלוות הנפש והוודאות שה' יגזור דיננו לטובה - השטן מתבלבל?

"אשרי העם שיודעים לפתות את בוראם בתרועה" מה בהקול השופר מפתה את הבורא?

מהו הסיבה האמיתית למה ה' ברא את העולם? מה הוא רוצה בזה?

למה בלי הבנה למה ה' ברא את העולם אי אפשר להבין מה זה תשובה?

האם השטן באמת מתבלבל מהשופר?

הגמרא בראש השנה [טז.] שואלת שאלה ואמר רבי יצחק למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין ותוקעין ומריעין כשהן עומדין כדי לערבב השטן, וכולם מקשים האם באמת השטן הוא טיפש כזה, שבכל שנה שוב מבבלים אותו? והוא לא זוכר משבוע שעברה?? האם כל כך יכולים לעבוד עליו?!....

אלא בוודאי זהו הרבה יותר עמוק מזה, שהקולו של השופר אינו סתם קול, זהו קול עמוק, זהו מבטא הרגשים עמוקים מאוד, הרגשים מוסתריים החבויים במעמקי נפש איש הישראלי שלא מתבטאים בכל השנה, והביטוי של הקול הזה בעיצומו של יום ראש השנה - הוא חלק מסיפור האהבה שבין כלל ישראל לה', ונבארנו במשל.

הסיפור עם השידוך שהם ממש רעים האהובים

הי' פעם איש ואשה שנשתדכו וזה הי' שידוך ממש נפלא, הם התאימו להפליא, ממש רעים האהובים, ובבית

תמיד הי' אהבה אחוה שלום ורעות, הי' נראה שעליהם אמרו "כשמחך יצירך בגן עדן מקדם".... וכולם דיברו על השידוך הנפלא.

אבל הי' כמה אנשים עם עין רע, והמדת הקנאה בער בהם, והם ניסו בכל מיני דרכים איך לעשות מחלוקת ביניהם ולהפריע להשלום והאהבה הנפלא ששרה ביניהם.

וכשהאיש והאשה הבחינו בזה עשו בניהם סימן של אהבה סימן מסתורי, שאף אחד בעולם לא יידע חוץ משניהם, שבזה הם ישארו קשורים תמיד, וזה יזכיר אותם שהם באמת מקושרים באיזה סוד שאף אחד לא יודע.

אנשים הרעים העושים כל מה שיכולין להפריד ביניהם

אחרי כמה חדשים נולד אצלם איזה חילוקי דיעות על פרט שולי בהנהגת הבית, והם הלכו לאיזה מומחה שיעזור להם בזה, וכמובן העסקנים קפצו על המציאה, ודיברו להמומחה שיגיד להם שאי אפשר להם לחיות ביחד כעת בגלל המריבה הזו, וזה מאוד יחמיר את הבעיני אם יחיו ביחד....

ואכן התחלקו לקצת זמן, אבל כמובן עדיין אהבו את אחד את השני, רק לצורך הענין התחלקו, והעסקנים כל כך שמחו, וקיוו שעכשיו כשהם כבר לא חיים ביחד יהי' אפשר להפריד ביניהם לגמרי, ולהוליד בכל אחד שנאה להשני, שלא ירצו לחזור אף פעם....

והלכו להבעל והתחילו להגיד לו איזה אשה רעה היא, אני לא מבין למה אתה עדיין מנסה לחיות אתה בשלום, אי אפשר לחיות אתה, יש לה מדות מגונות ומקולקלות, ובכלל היא בן אדם רע וכו' אבל זה לא עזר הוא אומר אני אוהב אותה אני רואה בה רק מעלות....

אז הלכו להאשה ואמרו לה איך אתה עדיין חושב שיהי' לך חיים טובים עם הבעל הזה, הוא איש רוע לב ואיש מושחת, ויש לו כל החסרונות שבעולם וכו' אבל זה לא עזר וגם היא החזיקה באהבתה אלי' ואמרה שאני רואה בה הבעל הכי טוב בעולם.... וכן ניסו לכמה שבועות לדבר לכל אחד נגד השני, אבל ראו שכל אחד אוהז את עצמו באהבתם, ולא חושב בכלל לעזוב את זוגתו.

אז החליטו לעשות דבר אכזרי ביותר, ורשעות נורא, שהלכו לכל צד והעלילו על השני שהוא כבר עזב אותנו, הם הלכו להאשה ואמרו אתה באמת מחזיק עצמך נאמן להבעל הזה? רק תדע שהוא כבר מזמן לא אוהב אותך הוא כבר החליפך עם אשה אחרת הוא כבר לא חושב עליך.... אתה סתם נשאר אצלו עם אמונה עיוורת... הוא כבר עזב אותך!

ואז הלכו להבעל ואמרו אתה עדיין חושב שיש לך אשה אחד בעולם, בזמן שהיא בעצמה בגדה בך.... ומצאה בעל חדש, היא כבר לא צריכה אותך, לך תתחיל חיים חדשים עם מישהו אחר! ולא תישאר ככה לבד, בגלל שאתה חושב שיש לך אשה אחד בעולם, בזמן שהיא בעצמה בגדה בך....

ואכן כל הדברים האלו הולידו קצת הרגשים קשים וספיקות בכל אחד, אבל עדיין בסתם לבם ידעו שאי אפשר להיות שזהו אמת, אי אפשר להיות שאהובתם בגדו בם, ואמרו להעסקנים אנחנו לא רוצים לשמוע מה שאתם אומרים... לא איפכת לי, אני נשאר נאמן לזוגתי, אני יודע ואני מרגיש שהוא עדיין אוהב אותי ועדיין צריך אותי!

אבל העסקנים באו עוד הפעם ועוד הפעם ובכל פעם עם יותר הוכחות שהשני כבר לא אוהב אותך כלל, ואמרו שבכלל עצם זה שאתם לא נפגשתם כבר מראה שהוא לא אוהב אותך, ובכלל שלא היו ביחד כל כך זמן, ולא ראו ולא הרגישו את אהבתם אחד להשני, ובכלל הזמן רק שמעו דיבה רעה ושנאה, אז זה עשה קצת סדקים בהקשר, וקצת הפחית את התלהבות אחד להשני.

הם עשו ביניהם את הסימן של אהבה וכל החומות של שנאה נפלו...

כך המשיך לכמה זמן עד שיום אחד פתאום הדוד והרעי' נפגשו במקום שהעסקנים לא היו שמה, והם עשו ביניהם

את הסימן של אהבה שעשו בתחילה, שזה יראה להם הקשר שביניהם, וברגע הזה חרב כל הבניינים של שנאה דמיונית שהשונאים רצו לעשות להם, והאהבה התלהבה כבתחילה.

וראו בפירוש איך שבאמת הם עדיין קשורים, וכל אחד נשאר עם אהבתו להשני עם כל הלב, וכל מה שהם שמעו רק הי' בלבולים של האנשים הרעים האלו אבל זה לא עזר, ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה! כי עזה כמות אהבה!

השטן מנסה לעורר שנאה בין ה' לעמו

הבעל הוא הקב"ה הדוד, ועם ישראל הוא הרעי, אנו רעייתך ואתה דודינו! וה' רצה ליכנס אתנו בברית של קשר ואהבה כמו קשר של נישואין, וכמו שאמר לנו וארשיתך לי לעולם, אבל יש גם הרבה "עסקנים" למיניהם שלא יכולין לסבול את הקשר הנפלא הזה שיש בין בורא העולם לעמו אהובו, והם מנסים בכל כוחם להפריע את הקשר, וזהו על ידי שמפתים להיהודי לבגוד ולחטוא לאלוקיו, ובכך להחליש את הקשר.

והרשעות עוד יותר נורא הוא שהם מנסים לדבר על לב היהודי, ולהגיד לו שאחרי כל מה שהוא עשה, ה' בוודאי כבר לא אוהב אותו, והאהבה הישנה בטלה, והוא כבר לא מעוניין עם הקשר אתו, וגם כביכול מפתים לה' שהיהודי כבר לא אוהב את ה', והראי' לא רואים עליו שום התלהבות בעבודת ה', ולא נראה עליו איך שהוא ממש מתרפק על אהבתו יתברך, ובכלל הרבה פעמים הוא נכשל בחטא...

וכן הם ממשיכים עם עבודתם האיוולת בכל השנה, מתי שהם רק יכולין, הם מנסים לעשות רושם שכל הקשר בטלה, ומתי שהם יכולין הם מראים להיהודי איך שכביכול ה' לא מסתכל עליו, שיהודי ירגיש כמה שיותר נעזב ונדחה מן השי"ת, ומשכנעים אותו עם כל מיני טיעונים - אתה יודע החומר של החטא זה וזה שנשכלת.... בן אדם כמוך שנכשל כל כך האם אתה באמת חושב שה' עוד יקבל אותך?... ה' אתה באמת חושב שה' מאזין לתפילותיך?... וכן מנסים להראות לה' שהיהודי כבר לא מעוניין לעבוד אותו.

קול השופר הוא הסימן של אהבה בין ה' לעמו

כך הם ממשיכים עם הטרור האכזרי שלהם.... עד היום הגדול! היום הרת עולם היום של ראש השנה, ואז עם ישראל מתקבץ בבית המדרש עטופים בטליתות, ומוציאים את השופר, שהקול השופר זהו הסימן של אהבה, זהו הסימן העמוק מלב ללב שאכן הקשר קיים! זה מגלה את האהבת קדומים הקול השופר של מתן תורה - כשהקשר התחיל.

ואז.... ברגע הגדול הזה כשעם ישראל תוקע בשופר -

ברגע הזה פתאום מתגלה שכל מה שהשטן מבלבל הוא שקר אחד גדול! ובעצם אנחנו קשורים לו והוא קשור אלינו, ואנחנו מיוחדים בתכלית היחוד! וברגע הזה מתלהב האהבה כבהתחלה! ואז מתגלה שבעצם האהבה תמיד הי' קיימת, ושנינו היינו קשורים אחד להשני! והגם שנראה עלינו שאנחנו ישנים, אבל כבר שר המשורר "אני ישנה ולבי ער!" והגם שאנחנו לא שומעים ולא מרגישים אותו תמיד, אבל בעצם קול דודי דופק פתחו לי.....!!!

ולכן הקול אינו כמו קול רגיל עם אותיות ודיבורים, בגלל שזהו אהבה עמוקה כל כך שמגיע ישיר ממעמקי הלב, ואי אפשר אפילו להתבטא בדיבור, רק בקול פשוט ישר מהלב, ממעמקים קראתיך ה'.

עם ישראל צועק "אשרי העם יודעי תרועה" אשרי העם שיודעים לפתות את בוראם בתרועה! כן אנחנו מכריזים שאנחנו יודעי תרועה, ידענו כל הזמן שכל מה שהשטן צועק הוא שקר וכזב, והראי' בהרגע שתקענו בהשופר, שזהו הסימן של אהבה, האהבה התלהבה כמאז! כמקדם!

ואשרי העם שיודע מה מונח בהתרועה הזה, אשרינו שאנחנו יודעים כמה עומק מונח בהקול הזה, "ומאזין תרועה ואין דומה לך", אף אחד לא דומה לה' בזה שהוא מתרצה מן תרועה, בגלל שרק שני האהובים מבינים מה הוא

הסימן הזה, זהו סוד מסתורי שבין האהב והאהוב שזר לא יבין בסודם, רק שני האהובים היקרים כל כך אחד להשני, הסימן הקטן הזה מעורר את האהבה, וזהו קול התרועעה קול הזה הלא הוא הסימן של אהבה בינינו לה, הסימן שדוחה את כל הטיעונים והבלבולים שהשטן הביא!

ומאז שנשמע את הקול הזה אנחנו מיוחדים בתכלית היחוד! שמים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה!

הסיפור עם הנאצים שהפרידו בין אב ובנו

זה יתבאר עם עוד סיפור שמספרים שהי' בזמן מלחמת עולם השני, ועמדו בתור אב ובנו ול"ע חילקו ביניהם, ושלחו את האב למקום אחד, והבן למקום שני, והבן לבו בווער באש באהבתו לאביו....! הוא לא סובל את הבדידות, הוא כל כך משתוקק לראות את אביו ולהיות אתו! ובפרט בזמן מצור כזה....

וככה עוברים כמה שעות של יסורים, יסורים גופניים ועוד יותר יסורים נפשיים של געגועים עזים לאביו, והשמש שקעה ונהי' חשוך.... אמר הבן לעצמו עכשין השוטרם ישנים. עכשיו הוא זמן טוב שאני יגלוש לתוך הגעטא ששם הניחו את אבא שלי ולפגוש את אביו אהובי...

ידעתי שלא תהי' מסוגל לישון מרוב געגועים!

הוא כופף את עצמו ורץ בצידי דרכים, עד שבחסדי שמים הוא מופיע להגעטא, והוא כבר עומד באותו חדר שהוא יודע שאביו נמצא, אבל הוא מוצא לפניו מאות ומאות מטות, שורות שורות, וכולם ישנים, והוא מתחיל לחשוב איך בעולם אני ימצא את אבי בין כולם....?

וכן הוא עומד שם כולו נבוך ועצוב, וחושב לעצמו בייאוש, כבר הגעתי עד לפה..... אני כבר בתוך החדר... אבל ... - אני עדיין אין לי דרך לפגוש את אבי, שהלא כולם ישנים ופניהם מכוסים, ואיך אני ימצא את אבי, הלא אני לא יעורר את כולם?.....

עד שבחסדי שמים נפל לו רעיון!

הוא ניגש לכל מטה וקורא - בלחש כזה שבן אדם ישן לא הי' מתעורר, אבל בן אדם שהוא ער, הי' שומע, - ואומר את המלה "אבא".... וממשיך להמטה השני וקורא בלחש "אבא".... וכן הוא ממשיך הרבה מטות, עד....

שבמטה אחד הוא קורא אבא, ולגודל שמחתו הוא רואה את פניו המאירים של אביו אהובו שמסתכל עליו עם הארת פנים מלאים אהבה, ולא מאמין שהוא זכה לפגוש את בנו!

והאבא מחבק אותו באהבה ואומר לו בני בני איזה שמחה שהגעתי! אבל תספר לי מה הי' בראש שלך כשנגשת לכל מטה וקראת - בלחש כזה, שאף אחד לא מתעורר מזה, איך השבת שתוכל לעורר אותי עם קול נמוך כזה??

אמר הבן אבא אני הגעתי להגעטא, וראיתי שיש פה מאות שישנים, אבל דבר אחד ידעתי ברור בלבי, שיש פה שני אנשים שלא ישנים..... והם אני ואתה!!!

ידעתי בלבי ששינינו לא יהיו מסוגלים לישון מהאהבה שבוער בלב שנינו! הי' לי ברור שכמו שאני לא יכול לישון מרוב געגועים, גם אתה לא מסוגל לישון, שלכן ידעתי שכשאני יגיע למטה שלך, אני לא יהי' צריך לעורר אותך שאני יודע בבירור שאתה ער!!! וגם שהגעתי לגעטא חשוך ואפל ונראה שהכל ישן פה, ידעתי שיש כאן אהבה שבווער וחי!

השופר מגלה שאהבתו אילינו ואהבתינו איליו קיימת!

וזהו קול שופר!!! יש לנו כל כך קושיים, כל כך פירוד, כל כך בעיות, כל כך הסתר, נראה שהכל ישן, הכל הוא חשוך, הלב הוא כבוי, אבל דבר אחד אנחנו יודעים שיש פה שנים שלא ישנים, אנחנו עם ישראל ואבינו שבשמים!

ולכן אנחנו תוקעים בשופר שזה מראה איך שלבנו ער, ואנחנו יודעים שהוא מאזין לקול תרועתינו!!
שיש כאן אהבה שבוער והי, והוא אהבה שלא יכול לישון, וגם אם זהו אני ישנה, אבל הוא בלבי ער! וזה אנחנו
מגלים כשאנחנו תוקעים בשופר, שאנחנו יודעים שיש כאן אהבה,
יש שנים שלא ישנים, אנחנו והקב"ה! וזהו השופר - הגילוי של אהבה! אשרי העם שיודעים לפתות את בוראם
בתרועה!

השלוות הנפש והוודאות שה' אוהב אותנו מכלה את השטן

מספרים על הרה"ק ר' העשיל מקראקא זצוק"ל שפעם ראו אותו אוכל לפני תקיעות, שאלו אותו הלא זה מותר
לפי כל הפוסקים... אמר להם ר' העשיל אני אוכל כדי לבלבל השטן....

בפשטות לא מבינים מה הוא אמר, זה נראה כצחות, אבל לפי דברינו יש בזה טעם גדול, שהשטן הוא הולך ובונה
בדמיון בניינים של שנאה, כאילו שכבר אין שום קשר ח"ו, אין לו שייכות אילינו, ואנחנו לא קשורים איליו, ולכן
הוא רוצה להעניש אותנו ולהביא עלינו כל מיני צרות לשנה הבאה....

אבל ר' העשיל רצה הראה להשטן אני לא מתייחס לדבריך כלל, אני רגוע לגמרי, אני יודע שאני קשור לה', ואני
אפילו אוכל, אני לא מראה סימני מתח ודאגה, שאני יודע שהקשר ביני לה' קיים, ועוד מעט נתקע בשופר
ויתגלה לעיני כל הקשר שבינינו, ואתה וכל הבניינים שלך כעשן תכלה!!! והשלוות הנפש הזה שבן אדם יודע
שהוא קשור לה', וה' אוהב אותו, וברור לי שיגזור את דינינו לטובה, והוא לא קונה כל השטיות של השטן, זהו מבלבל
אותו ומכלה אותו!!!

בלי הבנה סיבת תכלית הבריאה אי אפשר להבין מהותו של תשובה

עוד נקודה יסודי מאוד שצריכים להבין בכל המערכת של ראש השנה ובעבודת התשובה.

שהנה ראש השנה הלא הוא יום גדול זהו יום שבא התחילה העולם "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון"
היום הרת עולם, וגם זהו יום של תשובה ויום של דין, ולכאורה בפשטות לא מובן כלל למה קבעו את עבודת
התשובה דוקא בראש השנה בתחילת השנה? מה השייכות בין היום ההיסטורי של תחילת הבריאה, להעבודה
הנפשית של תשובה?...

אלא מונח בזה יסוד נפלא שבלי הבנת עומק הענין של בריאת שמים וארץ אי אפשר לשוב לה'! ונבאר דברינו.

סיבת הבריאה - רצונו להתאחד אתנו באהבה

הנה כל הקדמונים התחבטו עם השאלה הגדולה למה נברא העולם?? מה כביכול הי' חסר לו? ומה הוא רוצה
בזה?..... והנה מבואר במדרש שה' כביכול התשעשע במעשיהם של צדיקים, ומהתענוג שהי' לו מזה זה כביכול
עשה לו חשק לברוא עולם, אחרים מבארים שהוא מצד תכלית הטוב להיטיב, והוא רוצה להיטיב לזולתו, אחרים
מבארים את זה שהוא רוצה לעשות דירה בתחתונים, והוא רוצה להשכין את שכינתו בינינו, שזהו בעיקר יהי'
בבית המקדש שנתייחד אתו בהמקום היחוד בהקודש קדשים.

מה שלא יהי' הסיבה המדוייקת זהו ברור - ששורש כל הסיבות הוא האהבה הגדולה שיש לו אילינו, והחשק הגדול
שיש לו להתאחד אתנו, זהו שורש כל בריאת העולם! לזה הי' כל ההתהוות היקום - שיהי' לו עם, ועליהם ישכון את
שכינתו, ואתם יתייחד באהבה!

שלכן כשרוצים לעסוק בעבודת התשובה בלי לחשוב על בריאת העולם ומהותו אינו תשובה!

תשובה אינו דרך איך ליפטר מן העבירות ועונשיו רק תשובה הוא לשוב אל ה'

בן אדם שלא יודע כל היסודות האלו - שלפני הבריאה הוא הי' לבד, וכל הסיבה שהוא ברא את זה הוא רק לעשות קשר אתו -, אז הוא מסתכל על עצמו כנברא שחי את חייו, וכל הקשר שלו לבוראו הוא שהוא מחייב אותו עם הרבה חיובים, עם הרבה הגבלות וכו' וגם יודע שמי שלא מקיים את החוקים האלו זה לא טוב, ובגלל שהוא בעל הבית על הכל, הוא יכול לעשות לך חיים קשים.....

וכל הייחס שלו לבוראו הוא כמי שמחייב אותו דברים, אבל הוא גם יודע שהכח העליון הזה נתן לו דרך בחזרה שגם מי שחוטא לו אם הוא יעשה תשובה חטאו יתכפר..... ובוודאי הוא שמח על זה, שהנה יש לו דרך לברוח מהבעיני של החטא והכח הנורא הזה לא יענוש אותו....

אבל האם זהו תשובה?? אין לזה שום שייכות להמצווה של תשובה!

תשובה הוא לשוב אל ה', להבין ולהכיר שה' אוהב אותך ורוצה קשר אתך, ולהזור להקשר הבריא לה', להזור להתייחד עם מקור החיים שלך שכל כך רוצה קשר אתך!!

שלכן רק כשבן אדם יודע את היסודות של הבריאה אז יש לו ההסתכלות הנכונה על מצוות התשובה, שזה לא מי שמחייב אותך דברים ומגביל לך את החיים, זהו מציאות שהי' לפני הכל, והוא ברא אותך עם מטרה אחד בגלל שהוא רוצה לעשות קשר אתך ולהתאחד אתך, ושיהי' לך מצידיך רגשי אהבה איליו, זהו כל הבריאה!

וכשבן אדם מבין את זה אז הוא מבין שחטא פירושו, לא להבין את זה, לא להבין שהוא באמת רוצה בך, ויש לו רצון להתאחד אתך, ולעסוק בדברים שאינם מקשרים אותנו איליו - כפי שהוא כל כך רוצה, ותשובה הוא ההכרה וההבנה שה' משתוקק לקשר אתנו, ולהזור להקשר אתו, שעל זה הוא כל כך מחכה, וזהו כל רצון ה' בעולמו, שיהי' לו קשר עם היהודי!

שלכן רק בראש השנה כשהוא היום של תחילת הבריאה, ואז מבינים שכל הבריאה הוא רצונו אהבתו אילינו ותשוקתו להתאחד אתנו, רק אז שייך לעשות תשובה.

אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון

בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירמו

כי תפארת עוזמו אתה וברצונך תרום קרננו

**לקבל את העלון כל
שבוע במייל נא
לפנות למערכת**

הערות למערכת:
ohryushur@gmail.com